

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2119/2019
12.09.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић председника већа, Добриле Страјина, Марине Милановић, Весне Субић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Бане Добријевић, адвокат из ..., против тужене Комерцијалне банке А.Д. из Београда, чији је пуномоћник Ива Јакшић, адвокат из ..., ради утврђења ништавости и исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 4754/16 од 21.11.2018. године, у седници одржаној дана 12.09.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 4754/16 од 21.11.2018. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 4754/16 од 21.11.2018. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 7372/15 од 11.10.2016. године, у првом ставу изреке, делимично је усвојен тужбени захтев. У другом ставу изреке, утврђено је да је одредба члана 6. став 2. уговора о кредиту за куповину стамбеног објекта осигураном код Националне корпорације за осигурање стамбених кредита број ..., закљученог између странака, апсолутно ништава. У трећем ставу изреке, тужена је обавезана да тужиоцу по основу стицања без основа исплати следеће износе: за период од 30.04.2009. године до 30.11.2011. године месечни износ од по 12,72 швајцарских франака и за период од 31.12.2011. године до 28.02.2015. године месечни износ од по 2,45 швајцарских франака, са законском затезном каматом од дана стицања сваког појединачног месечног износа до исплате у динарској противвредности. У четвртном ставу изреке, тужена је обавезана да изврши умањење износа главног дуга према тужиоцу по основу означеног уговора о кредиту, за износ од 154,85 CHF и да изда тужиоцу нови план отплате кредита. У петом ставу изреке, одбијен је део тужбеног захтева да се тужена обавезе да тужиоцу, по основу неосновано наплаћене провизије за обраду кредита, исплати износ од 413,99 швајцарских франака, са законском затезном каматом од 13.05.2008. године до исплате, у динарској противвредности. У шестом ставу изреке, тужена је обавезана да тужиоцу накнади трошкове парничног

поступка у износу од 168.238,72 динара, са законском затезном каматом од дана пресуђења до исплате.

Пресудом Вишег суда у Новом Саду Гж 4754/16 од 21.11.2018. године, у првом ставу изреке, жалба тужиоца је усвојена, жалба тужене је делимично усвојена, па је првостепена пресуда преиначена, тако што је одбијен тужбени захтев да се тужена обавезе да тужиоцу, по основу стицања без основа, исплати, за период од 30.04.2009. године до 30.11.2011. године месечни износ од по 12,72 швајцарских франака и за период од 31.12.2011. године до 28.02.2015. године месечни износ од по 2,45 швајцарских франака, са законском затезном каматом од дана стицања сваког појединачног месечног износа до исплате у динарској противвредности; тужена је обавезана да изврши умањење износа главног дуга према тужиоцу по основу означеног уговора за износ од 26,07 швајцарских франака уместо 154,85 швајцарских франака и да у складу са тим изда тужиоцу нови план отплате кредита, а преко преиначеног износа до износа од 154,85 швајцарских франака, тужбени захтев је одбијен; обавезана је тужена да тужиоцу, по основу неосновано наплаћене провизије за обраду кредита, исплати 413,99 швајцарских франака, са законском затезном каматом која се плаћа на валуту швајцарски франака, почев од 13.05.2008. године до исплате у динарској противвредности, као и да му накнади трошкове парничног поступка у износу од 71.547,16 динара, уместо 168.238,72 динара, са законском затезном каматом од дана извршности одлуке до исплате, док је одбијен захтев у делу у којем је тужилац тражио законску затезну камату на досуђени износ накнаде трошкова поступка у периоду од пресуђења до дана извршности пресуде. У другом ставу изреке, жалба тужене је у преосталом делу је одбијена и првостепена пресуда у преосталом побијаном непреиначеном делу потврђена. У трећем ставу изреке, тужена је обавезана да тужиоцу накнади трошкове жалбеног поступка у износу од 19.263,50 динара. У четвртном ставу изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о изјављеној ревизији одлучује применом члана 404. Закона о парничном поступку, због постојања потребе за уједначавањем судске праксе.

Тужилац је дао одговор на ревизију.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног касационог суда, у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП.

Врховни касациони суд је, у вршењу надлежности из члана 31. Закона о уређењу судова, на седници Грађанског одељења од 22.05.2018.године усвојио правни став о дозвољености уговарања трошкова обраде кредита. Према том ставу банка има право на наплату трошкова и накнада банкарских услуга, па одредба уговора о кредиту којом се корисник кредита обавезао да банци плати трошкове кредита није ништава, под условом да је понуда банке садржала јасне и недвосмислене податке о трошковима кредита. Трошкови обраде кредита и пуштања кредита у течај, као и други трошкови које банка обрачунава кориснику приликом одобравања кредита или који су познати на дан обрачуна и које банка обрачунава кориснику у току реализације уговора о кредиту, могу бити исказани у процентуалном износу и наплаћују се само кроз обрачун ефективне каматне стопе.

Побијана другостепена пресуда је у складу са усвојеним правним ставом. Тужена није доказала да је пре закључења уговора о кредиту, тужиоцу уручила понуду која је садржала јасне и недвосмислене податке о трошковима кредита, а на њој је био терет доказивања те чињенице (члан 231. ЗПП). Због тога о посебној ревизији тужене није потребно одлучивати у циљу уједначавања судске праксе.

С обзиром да по оцени ревизијског суда нема ни других законом прописаних разлога за дозвољеност посебне ревизије тужене, одлучено је као у првом ставу изреке.

Побијаном пресудом, имајући у виду означену вредност предмета спора, правноснажно је окончан поступак у спору мале вредности из члана 468. став 1. ЗПП. Према члану 479. став 6. истог закона, против одлуке другостепеног суда (у поступку у спору мале вредности) није дозвољена ревизија.

Из наведеног разлога, на основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у другом ставу изреке.

Како трошкови одговора на ревизију не представљају потребне трошкове ради вођења парнице у смислу одредбе члана 154. став 1. Закона о парничном поступку, одлучено је као у трећем ставу изреке.

**Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић